

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине,*
- *пуномоћници оштећених,*
- *оптужени и браниоци адв.Шалић Миломир за опт.Драгићевић Драгутина, који се јавља и за адв.Илију Радуловића, те адв.Ђорђевић Мирослав за опт.Славковић Драгана.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли сада ћете уместо њега бити? Добро.

- *и замењиваће адвоката Ђокић Драгана на почетку претреса.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ давањем завршних речи странака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Кажите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих имао да одговорим на неколико ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То на крају, то ћемо на крају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С обзиром да оптужени по закону имају реч на крају да они изнесу своју одбрану, ја бих се остврнуо на одбране које су изнели браниоци оптужених па тако да нема потребе после да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда ћете имати неку реплику и на завршну реч оптужених.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оптужени имају право да се бране онако како они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, њима припада последња реч.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не, њима припада последња реч, а мој став јесте да оптужени могу да се бране на начин на који мисле да је њима најбоље и ја томе немам шта да приговорим, немам реплике на њихове завршне речи.

Ја бих желео да још једанпут појасним у односу на изнете тврдње браниоца оптуженог Славковић Драгана, адвоката Мирослава Ђорђевића, по питању онога што је овај бранилац утврдио да је током читавог поступка инсистирано од тужиоца да достави све доказе са којима располаже, те да је то селективно рађено, да тужилац то није на крају доставио, да се у поступцима који се воде пред Хашким трибуналом појавило као чињеница и то да постоје и још неке изјаве осим оних о којима је говорено овде на главном претресу, па ја само желим у вези са тим да још једанпут појасним да је тужилац већу, односно суду доставио сав доказни материјал без селективности онако како га је добио, онако како га је прибавио са тачним навођењем када, како и од кога је добијено, тако да таква једна тврдња није тачна. Такође се у завршној речи овај бранилац осврнуо да је проблем велики био зато што се не зна за лице Пуфта које се наводи у чињеничном опису диспозитива радње кривичног дела о коме се то ради, ко је то, зашто му се не суди и тако даље. У претходном кривичном поступку против овога лица са подацима са којима се располагало вођен је поступак. Дакле, сви ти подаци доступни су били браниоцу и он о њима може да зна онолико колико зна и тужилац. Стоји чињеница да нема у неким радњама и доказа о обдукцији и доказа о непосредном узроку смрти и то се и односи и на смрт Тухчић Ејуба, али по мом мишљењу то није разлог да се закључи да смрт може настати и на други начин уопштено без довођења у везу са околностима конкретног догађаја и то би можда једино важило у случају кривичног дела убиства у редовном кривичном поступку, а никако за ратни злочин, ратни злочин се суди дакле не у време кад се збио, него у време које је знатно протекло после извршеног догађаја, тако да тражити доказе попут обдукционог записника, мислим није умесно и за смрт овог лица има сасвим довољно доказа како, на који начин, где и од кога је проузрокован. Навођење супротности у односу када је описивано на Економији извршење кривичног дела ратног злочина тиме што се за дванаест цивила који су тучени нису навела сва имена, него су само наведена два, такође по мом уверењу није од битне важности јер у вези са тим постоји и став Врховног суда Србије где се каже да је код кривичних дела ратног злочина субјект заштите лице и није битно како се оно зове и није битно да би дело постојало

утврдити ако не може и идентитет тог лица, него да је било лице које је заштитни субјект тог кривичног дела.

У односу на завршну реч коју је дао бранилац оптуженог Кораћ Ивана, Ђокић Драган, имао бих само једну ствар да појасним и даље се тврди у завршној речи да оптужени Кораћ Иван није тај Зокс, а потом тај исти бранилац у својој завршној речи каже признајући једну од радњи тих да јесте он био, а сведоци оштећени управо описују не Кораћ Ивана, не ту радњу да је извршило по имену и презимену Кораћ Иван, него Зокс, дакле у једном тренутку јесте тај Зокс, а у другом тренутку није тај Зокс. Везујући различите описе од стране оштећених посебно овог оптуженог Кораћ Ивана и везујући их за његову висину у сантиметрима, био је висок 170, па када је питао оштећеног колико си ти висок, он каже био висок ко ја, а ја сам 167, па онда мислим да такве тврдње и таква поређења од сведока. Који нису имали ни прилике, ни места, ни времена да се баве мерењем висине. Уколико можда није било довољно уочљиво ја желим само сада да кажем да оно што се догађало на Циглани, а коју радњу је делимично признао оптужени Кораћ, посведочио је на главном претресу 29.06.2007. године заштићени сведок «У» и управо је поменуо ту радњу за коју он каже, за коју бранилац каже да је тужилац највероватније измислио, не зна одакле то, па ето пише у транскрипту те изјаве од тога датума.

У односу на завршну реч браниоца Шалић Миломира за оптуженог Драгићевић Драгутина, такође желим да појасним да у преамбули оптужнице се наводе све радње које су се догодиле и представљају радњу извршења кривичног дела, а стављене су неке од оптужени на терет. У каснијем излагању, у каснијем навођењу чињеничног описа радње кривичног дела сваком од оптужених појединачно се дакле наводе радње које је он извршио, или које се њему стављају на терет, те тако нема несагласности између преамбуле оптужнице и описаних радњи кривичног дела. Такође нема ни основа тврдњи овог браниоца да је тужилац у завршној речи био дужан изнети и оцену доказа, односно презентирати доказе који иду у прилог оптуженом, односно оптуженима, ако иду одређене чињенице у прилог оптуженима и ослобађајући их, онда тужилац пре завршне речи доноси своју одлуку и одустаје од оптужбе, а у завршној речи, дакле када је остао при оптужби даје оцену доказа који терете оптужене.

Али у вези са оценом исказа оштећених и сведока желим да кажем неколико реченица. Оштећени сведоци су оштећени и жртве у ратном злочину, дакле за догађаје о којима сведоче. Они нису професионални сведоци под знаком наводника, разлике у казивањима једног те истог оштећеног сведока пред Хашким трибуналом, истражним судијом, на главном претресу су потпуно разумљиве. Нико од субјеката учесника у

поступку није унапред знао целину догађаја ратног злочина како се то заиста збило, па да баш на све околности испита и први пут када тај оштећени сведок даје свој исказ, у ком случају би била најпотпунија његова изјава. Када се после више таквих изјава оштећених и сведока сагледа целина, добија се ново сазнање па нови субјекат који испитује оштећеног и сведока може и на додатне околности да пита тог сведока и због тога се појављују разлике. Када би оштећени сведоци били професионални сведоци, онда би они на самом почетку а и касније стално сведочили оно што им је задато, на шта су научени. То у овом примеру није било. Ми смо били сведоци да оштећени сведоци жртве злочина који су, о коме су сведочили, су говорили и о другим лицима на одређени начин повезаним са радњама које представљају инкриминацију кривичног дела ратног злочина, а да са друге стране нису поменули ма ни једном речју да је и то лице према њима нешто нажао учинило. То је пример са Кораћ Игором, братом оптуженог Кораћ Ивана. Сведоци оштећени из Дивича које је суседно село са Челопеком где су били затворени и као житељи мале општине Зворник, међусобно су се познавали са својим стражарима, а да опет са друге стране ништа нису рекли на њихов терет осим да су их чували, да су заклапали и тако даље, да нису спречавали да ови уђу у Дом и томе слично. Дакле, да је код ових сведока постојала намера да се за догађај који се збио неко окриви, па било ко, није тачно. Имају у виду да у једном делу завршне речи коју сам изнео, ни пуномоћници оштећених нису схватили оно шта сам хтео рећи. Можда зато што нисам довољно јасно рекао, па ја желим сада да кажем. Говорећи о чињеници да ми овде нисмо извели оптужене због њиховог добровољног јављања у одбрани српских интереса, него из разлога што су учинили оно што нису смели учинити. У сваком случају дакле није било поента да се мисли на заступнике оштећених, ни појединачно ни поименично, већ на друге учеснике у поступку које ја сада нећу именовати из разлога што је то јасно, то би било јасно и пуномоћницима да су учествовали од самог почетка, дакле и у поступку истраге, о коме би то била реч. Намера моја као тужица јесте да се заиста што је могуће пре, што је могуће брже, што је могуће квалитетније, целисходније, свеобухватније, дође до праведне и законите пресуде. У том циљу дозволите ми да кажем још неколико речи а да се послужим са нашим учитељима из историје. Па ево једне кратке мисли коју је рекао римски говорник Катон Старији о тужиоцу: «добар ће човек свакако више вољети бранити него оптуживати, али његова одвратност према самом имену тужиоца неће ићи дотле да потпуно занемари своје дужности према домовини или према појединцима или да одбија позвати некога да положи рачуне о начину свог живота, закони би били беспомоћни кад не би нашли заштиту у снажној речи тужиоца.

Ако се злочин не би смео казнити то би био само корак до његовог одобравања, а допустити криминалцима да живе по својој вољи у сваком случају је против интереса добрих, зато тужилац својим делима настоји да се пороци поправе и морал оплемени» и да завршим ову мисао нашег филозофа Катона Старијег и мисао мог колеге који није данас присутан, Илије Радуловића, из његове завршне речи да се злочини не понове. Ја ћу подсетити све нас да је на данашњи дан црквени календар, дакле овај дан посветио и Великомученику Вукашину, а Вукашин је стицајем околности родом из Херцеговине, и доживео је оно што су жртве овде злочина коме ми судимо, доживеле.

На крају предлажем да оптужене огласите кривим, осудите на казне по закону уз пледирање да се у овом примеру поступи по латинској максими «ex ekvo et bono» - што је праведно то је и добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предлог за притвор. Хоћете се изјаснити?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: О притвору ћу се изјаснити по доношењу пресуде. Мислим уколико веће хоће да одлучује на овом главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, у овом склопу одлуке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па знам у склопу одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми морамо одлучити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пазите, беспредметно је ако на пример неко лице од оптужених добије ослобађајућу пресуду, а ја се изјашњавам да, дакле по правилу тужилац се изјашњава по доношењу пресуде, о притвору па потом веће доноси решење о притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, заједно одлучујемо о свему.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно одлучујемо, пресудом одлучујемо истовремено и о притвору. Ви сте рекли коју врсту одлуке тражите, према томе сагласно томе можете да се изјасните на предлоге бранилаца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да нисте у праву, али ја ћу се изјаснити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Али ми немамо претрес после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да сам сигурно у праву. Па немамо даље већање и гласање. Не, не мора, него хоћу да кажем тужиоцу да смо у праву јер једно је већање и гласање. Веће се повлачи на већање и гласање и више нема поновног већања и гласања, нема враћања у судницу између. Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У ужичком Окружном суду се тако ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како? Ја нисам била у ужичком суду, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се сигурно тако никад није радило.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Председниџ суда, он тако ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја први пут чујем тако нешто. Добро, не морате да се изјасните, у праву је и колега, по правилу се увек тужилац изјашњава. Не мора, не мора, нећемо имати два већања да знате, нећете имати прилике, ако сада имате неку жељу везано за то, јер кад се повучемо на већање и гласање одлучујемо заједно и о одлуци и о притворима.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Госпођо председнице, ја мислим да и браниоци имају право да кратко се изјасне поводом реплике, јер се не суди оптужници, суди се оптуженима, па би било логично да и браниоци то имају право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А ја ћу бити врло кратак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте да да се вратимо на овај редослед из ЗКП-а. Изволите кад смо већ сад кренули тако.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Па ја мислим да је по том редоследу ЗКП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, али добро, нема везе то је најмањи проблем сад.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја ћу бити врло кратак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После одбране оптужени говоре, па на крају иду све реплике, па онда опет на крају.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, тако смо почели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уреду, није сад то, то је најмањи проблем.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Што се тиче овог дела, ја говорим само о репликама који се односе на моју завршну реч. Што се тиче моје завршне речи да није достављен сав материјал и сумња у селективно достављање, ја морам да кажем да говорим само о чињеницама. У току поступка ми смо добијали документацију која је долазила из Хашког трибунала, из тужилаштва, односно Суда из Тузле, о изјавама или о некој документацији која је прибављена знатно раније. Ја немам увид у тужилачке списе и не могу да знам када је то тужилац добио. Ја тужиоцу могу да верујем на реч, али то ништа не значи у односу на чињенице. Ја не знам да ли је Хашко тужилаштво доставило сву документацију тужиоцу или није, ја мислим да је природно да је требало да достави све што је везано уз тај предмет. Ако је то тако требало да буде, онда је требало да то нама буде и достављено. Тужилац је дао објашњење како је било, ја то само могу да верујем или не верујем, али ја не могу да имам увида у ту документацију, само у том смислу хоћу да кажем. Што се тиче другог дела везано за доказе о смрти Тухчић Ејуба, овде се не

суди за кривично дело убиства, то је тачно, али се говори о смртној последици, као изузетно важном елементу овог кривичног дела, елементу од кога зависи одлука о делу, одлука о казни. Убеђен сам и сматрам да не постоји ниједна судска пракса која то може да демантује, макар то био и наш Врховни суд чију ја институцију наравно поштујем. Дакле доказ о смрти, ако се то приписује као последица радње, мора да буде несумњив. Ако није несумњив, онда се то описује на неки други начин, а у овом конкретном случају у оптужници је описано да је последица радње смрт, зато дајемо објашњење везано за моју завршну реч. У односу на део моје завршне речи у односу на Економију, није наведен идентитет лица. Сва лица која су била на Економији, постоји идентитет лица која су ту боравила у том периоду јер су били врло кратко. Ако се говори о радњи коју је неко лице предузело од оптужених, а овде конкретно мислим на Славковић Драгана, везано за малтретирање, а малтретирање је у смислу законске одреднице кривичног дела злочин према цивилном становништву, онда та радња мора да буде и описана и наведена према лицу према коме је урађено. Никакав став Врховног суда да је лице, хипотетички лице, као такво. Свако лице је наравно објекат извршења али конкретно кривичног дела, да би имали то ту радњу имамо лице, имамо идентификацију лица, имамо радњу. То је што се тиче тога.

Е сада, овај део каже тужилац у реплици да разлике у исказима сведока жртава, мислим ја не правим ту разлику, не знам шта то значи професионални сведоци, сведок је сведок. Он као оштећени када се саслушава као сведок има све обавезе које закон прописује, за сваког сведока и према свим тим обавезама мора да се влада, он није неки повлашћени сведок па мора нешто да се сећа или да се не сећа или да се њему нешто разуме или да се не разуме. Он је сведок. Његов се исказ цени сходно члану 18., мислим и свим овим другим законским одредбама, у склопу свих исказа које је дао. Дакле, ја ту не видим шта је ту разумљиво, али посебно ми је запело да каже да су сведоци после својих исказа, тј. жртве после сагледавања цитирам тужилац неће замерити ако нешто сам изоставио, покушавам да нађем суштину, каже «после сагледавања свих исказа, сагледана је целина и долази се до нових сазнања», управо је то оно о чему сам ја говорио. Та нова сазнања није исказ сведока јер сведок говори непосредно шта је чуо и видео. Та нова сазнања после сагледавања целине је конструкција. Та нова сазнања су сазнања из штампе, телевизије, разговора и тако даље. То је једна конструкција која се, наравно ја не говорим да су ти људи то злонамерно радили, то је један природан процес и сада би могли да причамо ту јако дуго о вредности доказа какав је сведок, у склопу свих тих доказа, јер управо имајући једну представу о неком догађају када се то већ експлоатише, исприча се како је то било и тако даље, код човека

се створи представа и он у ту представу верује. То ми сви који радимо дуго у овим кривично-правним стварима, знамо. Човек не лаже да свесно лаже, не лаже свесно, али он има једну конструкцију коју је код себе створио под утицајем тог како тужилац рече, нових сазнања, сагледавања целине. О томе ја говорим и због тога сматрам да су ти искази сведока врло релативни и треба их сагледавати укупно, да се ја сада ту не понављам.

Још једну ствар да искористим прилику, а бићу врло кратак, јер је акценат моје завршне речи везан за догађај уочи Бајрама, где је мом брањенику описано да је његово извршење дела, уствари у присуствовању наоружањем, униформом и тако даље, иако у недостатку било чега бољег позивам логику суда, нормалну логику. Ако се нешто догађа у једном таквом простору где се коље, где се одсецају полни органи, где се то ставља у уста, где се секу уши, где се врши убадање, урезивање крстова, да ли Ви мислите да је нормално да неко тако стоји то и посматра, он или узима учешће у тој радњи заједно са осталима па то исто или слично ради, за које нема овде ни тужилац није навео ту радњу или излази напоље или покушава то да спречи, све су то четири ствари могуће и логичне, али је немогућа и нелогична ситуација да стоји то и посматра. То је немогуће, замислите било кога у било којој ситуацији, а поготово у таквој ситуацији ратних догађања, када имате једну ту мучну ствар у том Дому културе где се такве ствари догађају у једном истом моменту и стоје и посматрају, то није могуће судија. То није могуће, то здрав разум неће прихватити. Ето толико, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: (бранилац Драгутина Драгићевића) Уз сво поштовање колеге тужиоца, ја морам да се осврнем на ову његову тврдњу да је став Врховног суда Србије да није битно навести имена, већ да је заштитни објекат или субјекат лица, каже није потребно да се наводе код ових ствари. Ја мислим да је то једна потпуно нетачна тврдња. Врховни суда Србије има две своје одлуке у два различита већа Кж. 1494/04 од 27.09.2004. године, та одлука је управо супротна оваквим тврдњама колеге тужиоца. Додуше, има и једну одлуку Кж. 1807/05 од 13.04.2006. године, која би могла да послужи тужиоцу за ову тврдњу, али ако се боље анализира ни то није, не дође се до таквог закључка. Ове две одлуке Врховног суда Србије, су потпуно контрадикторне о кључним стварима. Та два већа су заузела потпуно различите ставове у вези оцена чињеничних, правних питања због кривичног дела ратног злочина, али ја бих желео да кажем једну другу ствар. У Хашком трибуналу се десило једно суђење, једно од првих суђења Митру Васиљевићу из Вишеграда, предмет расправе је био ратни злочин на подручју Вишеграда. Интересантна је одлука Митра Васиљевића коју би свакако требало

погледати када су у питању оцене исказа веродостојности сведока, оштећених у једном страшном злочину које је третирао тај предмет где Хашки трибунал не верује исказима два сведока, два лица која су спашена са једног тамо свратишта, а која су својим исказима навела да су видела између осталог и овог Митра Васиљевића и још нека лица. Тај суд значи на пет страна образлаже зашто не може да поклони веру исказу тих сведока. Колега, ја бих заиста Вас замолио да Ви исказе сведока «1», «Два» и «Три» на које сте се позивали када сте говорили о некој, неким доказима за присуство мог брањеника у правцу кривичног дела које сте му ставили на терет. Још једном Вам скрећем пажњу, исказ сведока «Један» на 100 страна, сведока «Два» на 82 стране, сведока «Три» исто на око 80 страна, говоре о сасвим другачијим закључцима у односу на оне које сте ви извели када сте оптужили Драгутина Драгићевића. Ја сам о томе говорио да сте Ви били дужни да прикажете те делове исказа који говоре у потврду значи да он није извршилац тог дела. А што се тиче ове професионалности, ја се слажем са колегом Мирославом Ђорђевићем, немогуће је да сведок даје на десетине изјава, а неке од тих изјава које нама иду у прилог су сакривене, изјаве које су ови оштећени дали органима полиције, након пуштања или њиховог ослобађања у Тузли. Ми те изјаве нисмо добили, али након тога су давали на десетине тих изјава и никада нигде нису поменули ни дело, ни лице сем на главном претресу овде. Нису ни на препознавању поменули та лица, али су на главном претресу поменули. Сведок «Један», «Два» и «Три» су блиски рођаци, сведок «Један», «Два» и «Три» су били у контакту и знали су шта треба да кажу, сведок «Један», «Два» и «Три» су рођаци лица која су страдала, а чија су презимена Пашић, Тухчић и Хаџиавдић, они су блиски рођаци, они имају разлога и потребе да што више лица одговара за тај злочин. Они су злоупотребљени у овом делу и на такав начин по мени не може да се пише оптужница, она мора да се пише тако ако нема доказа и да се истакне тај део и да се истакне оно што иде у прилог оптуженим. Зато сам ја то Вама рекао да Ви сте дужни били да тај део прикажете. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Славковићу. Добар дан.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате гласније, немојте тако тихо.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се извињавам госпођо председавајућа, да ли би могао да седнем због мојег здравственог стања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја Славковић Драган, придружујем се одбрани својег адвоката и свих адвоката овде који су дали јуче изјаве. Па ћу почети, прво ћу приговорити на тужиочево прекјучерашње излагање да смо сви подвргнути психијатријском, како да кажем

извештају, ја нисам био никада код психијатра нити сам добио икад ишта да сам био код психијатра, вероватно ако он нешто има да ли је то доставио суду, мислим да то није истина. Прво то.

Сад ћу почети испочетка излагање прво усмено, па ћу после овде шта имам записано. 1985. до 1990. године радио сам на мору као фотограф шест година, три године у Петровцу, три године у Будви. На летовању када сам радио упознао сам своју садашњу супругу која је летовала, долазила по десет дана оно као и све и од тада је нисам видео никада до 1992. године овде у хотел «Србији» када је она пошла за Босну са групом људи из Борова Насеља. Ја сам 1991. године мобилисан и отишао за Вуковар у месецу октобру, цео месец дана. Тај месец дана сам био са територијално одбраном, а не као добровољац. У месецу новембру, тачније прошли пут сам дао у првој изјави од 13. до 12. не проверио сам било је од 11. до 18. новембра смо били у Карабурми, касарна не знам како се зове, тада по војном позиву као снајпериста, позвани су сви снајперисти бивше Југославије и Војна полиција и полиција ова цивилна. И ту смо имали обуку снајпериста, држао нам је пуковник Павлов, командант антитерористичке јединице. Имали смо обуку и гађање у Бубањ Потоку, на двеста метара а касније у Шапцу, у суботу и недељу финиш на петстотина и седамстотина метара, ту сам био један од најбољих стрелаца, зато напомињем у војсци још када сам био у Струмици, па сам имао обуку на Криволаку где смо имали завршну вежбу пешадије која траје двадесет дана, на крају шест месеци, ту сам био најбољи стрелац и ту сам добио значку најбољег стрелца од генерала Стевана, мајора Стевана Мирковића, тадашњег команданта Скопске армијске области. Пре тога сам се бавио стрељаштвом из хобија.

Да би то све знали, мене су ангажовали тадашњи мој командант, заменик уствари команданта територијалне одбране Краљева, Слободана Гојковића, мајор Ратко Радојичић и тадашњи неки Веско Цветковић који је био радник «КОС», како се то звало. Више пута су ме убеђивали, ја нисам хтео да идем, долазили су и «Бели орлови», као што сам и пре навео, долазио је Мићо правник, председник Српске радикалне странке, долазио је неки Јале из Краљева председник Арканове странке, капетан не знам како се зове, да уђем у добровољце, ја нисам хтео без позива да идем нигде. Онда на наговор тог Веска Цветковића и мојег Ратка Радојичића почео сам да идем петнаест дана на обуку у Сарајево, да обучавам снајперисте тамо, пошто сам важио као један од бољих стрелаца. Дошли смо ноћу, рекли су да се путује хеликоптером. Дошли смо ноћу, кренули смо из Краљев'а у 10 сати увече са тим Веском Цветковићем и стигли смо око 01 сат до тог мајора Мишка кога ја не знам, безбедњак. Ту ноћ било је јако невреме, киша, олуја, спавали смо

код њега у стану, не знам тачно који део Београда, не познајем Београд. Нисмо могли отпутовати за Сарајево. Сутрадан су нас пребацили у хотел «Србију». У хотел «Србији» видим ову групу из Борова Насеља у којем видим и своју садашњу супругу и остајемо, ту ноћимо једну ноћ или две ноћи, може се проверити датум у хотел «Србији». Из хотела «Србија» идемо војним аутобусом црвене боје за Зворник. Вођа пута је мајор Мишко. У том аутобусу упознајем Ђелета који је он испред тог неког удружења води ту групу из Борова Насеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Славковићу, ја знам да Ви сте имали примедбе да ја Вас прекидам, да Вас деконцентришем и тако даље. Морате имати у виду да то ни у ком случају није моја намера, али молим Вас усредсредите се значи ово није поново, Ви сада поново дајете одбрану Вашу.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Молим Вас ја ћу то укратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви би требало да.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нећу дуго, биће кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе да понављате Вашу одбрану, знате, него Ви треба да оцените оне доказе који се износе против Вас и оне доказе који су по Вама у корист Вашу, разумете.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Хоћу да Вам кажем да нон стоп се овде прозива добровољац и паравојне јединице, ја нисам добровољац. Да Вам кажем и нисам био у паравојним јединицама јер сам био под командом територијалне одбране, ако је територијална одбрана паравојна јединица, ја то не могу, ја не знам ко то може да каже да је територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То пише, јесте Ви прочитали оптужницу, то пише.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја стално видим помиње господин тужилац и сви овде паравојне јединице, ако је територијална одбрана. Не. Хоћу укратко то. Онда долазимо у Зворник, првих пет дана сам имао обуку, даље шта се дешава и спавали смо у дечијем обданишту. Пролазимо у «Стандард», у «Стандарду» се дешава један да не кажем тежак инцидент који није предмет оптужнице и нећу га навести, у којем су учествовали лица под надимком Пуфта и Саша које сам ја тада Сашу избацио, нећу помињати, шта је направљено, али тежак инцидент јер то није предмет оптужнице и ту сам се посвађао, пре тога се Пуфта закачио са мојом женом, ја не говорим са «Пуфтом» јер сам Сашу избацио. Даље после тога долази, то је било 05., 06., тужилац напомиње мени 05., 06. да сам улазио већ на Економију, а сви сведоци кажу да Славковић Драган када је први пут дошао на Економију, то је било 12. маја, када је био већ Бубица доведен из Немачке, како је то било и то је било 11. на ономе ручку код Ане што сам испричао, када нам је Ана рекла да је тај

човек хтео да је силује, шта је, напао је откинуо је брусвалтер и тако и тада сам први пута ушао на Економију, што кажу више сведока, а тужилац мени већ почиње да ставља 05. маја да сам улазио на Економију. Око 18. не знам тачан датум, 19. маја или 16. враћамо се за Србију, враћа нас лично пуковник командант «Црвених беретки» Мићо Ступар из Панчева, враћа нас за Србију, расформира се ЈНА. Ја се враћам више, остао сам у Зворник због своје супруге, нисам ишао даље на Палама зато што се рат распламсао и ја не познајем Босну и не смем да идем тамо где не познајем терен. Враћам се на позив супруге која ми је рекла да је остала у другом стању. Долазим 31. маја и 01. јуна почињем да радим код Миша Јовића као шеф обезбеђења Циглане. Напомињем на Циглани никада нико није малтретиран, то сам дао и у претходној одбрани, сем инцидента који је направио Јанковић Дарко, којег је примио Мишо Јовић без мојег знања кад сам га ја питао овде ако се сећате ја сам упорно тврдио да не раде на Циглани нико од њих, он каже ја сам их примио касније, кад их је примио ја не знам. То је његова реч овде када је рекао ја сам их примио. И кажем на Циглани они су радили тешке физичке послове, скидање блокова врелих са линије, једва су чекали да иду на утовар, истовар, исто то није моја идеја да их ја водим, то је идеја директорова и тих људи тамо, владе, ко је шта је то одлучио ја не знам. Нисам их ја самовољно по мојој жељи, е ајде идемо тамо, нити ја познајем Зворник, нити познајем та места нити та стоваришта где, неко је мени једноставно сугерирао и показивао и наређивао да ја шта да утоварам, шта да дотерујем. Некад је било нешто да утоварим и рецимо што није било тамо, даћу пример рецимо један, Станка та која је била главна шефица дошла јој је сестра избеглица, да ли можеш један кауч да ми набавиш, нема где да ми спава сестра, дошли и немају где и утоварим и тај кауч рецимо тако, а за Краљево никада ништа није отерано ни дотерано. Једино је дотерао Саша, али када сам ја напустио Зворник и када сам видео какве су се мућке почеле радити тамо, то нисам дао у одбрани, шта Мишо ради Јовић из Кризног штаба, ја сам Миши рекао Мишо ја више нећу да радим ово. И онда је он видео да ја то не прихватам, и када сам што каже онај сведок у вези оног камиона пића, хтео да промува пиће ухватила га је стража, ја сам ту нисам га ишамарао, драо сам се, Мишо је рекао па ја сам му рекао. Ја сам увек рекао шта год се дотера да се дотера у Циглану. Шта је Мишо мувао са Стевом Радићом, «Томом инжињеринг», онда «Дрина Јадар» и још неки људи тамо, то тужилац треба да, а не да ставља мени све што су они тужилац испада да сам све то ја радио и још плус ставља и Зокса ту и ове Краљевчане који су касније, дошли су они али нису одмах, дошли су можда 10., 05. јуна не знам тачно, али нису дошли, прво су

били нешто у граду тамо радили не знам шта, и долазили су пар пута, али Пуфта није, ја са њим нисам говорио.

Онда почиње Пиварски да долази да ме води Дуги Део, Дуги Засеок, у неке борбе, у нека села тамо која су водила борбе, па смо упали Лозничани у клопку када је Гогић рањен, 6 сати ми, моја група ишла, ја сам припадао групи код Пиварског у специјални вод, имали смо овде на кошуљама «Специјална јединица кобре». То је био вод за брза дејства, увек кад је било нешто ми смо јуришали, да не причам даље. У Дому сам улазио стриктно по наређењу Пиварског или Нишког, никада самоволно. Мој грех је био када је, грех да кажем, једини који сам направио који нисам требао направити то је када је погинуо Бошко, кад су га заклали, када је ушло нас десетак и тад сам ушао и батинао сам не знам кога, можда ми се шта ја знам, али никога нисам ударио нити ножом, нити неком шипком него рукама и ногама. То је било у том револту, ја се кајем и жао ми је што се то десило тако. Извео сам два лица по наређењу, био је ту Пиварски, био је Сплићо, још ко је био, би је тај Стево Радић који је дошао овде и није, он је сведочио шта је сведочио да би након сведочења овде после можда не знам колико дана звао супругу моју увече, ноћу у 12, 11 сати у пијаном стању и плакао, ја сам погрешио према Тору, нисам смео да дам изјаву, зна се коју изјаву, он је видео све то, а питала га жена зашто, претили су ми убиће ми дете, ја имам једно дете, разведен је, ко ти је претио, да ли ти милиционери или шта друго није смео ни да наведе, навео као да га је Пиварски на силу, а када се зна тамо да га је он возио и више пута продао му је кола и спавао Пиварски код њега и све то, разумео сам човека, уплашио се за живот свога детета. То је истина и жао ми је и дан данас што сам добио наређење да изведем та два човека на неки свој начин сносим кривицу, да их ја нисам извео не би они били погинули, али њих је стража убила, нисам ја. Ја не знам како, питао сам, молио сам адвоката како да се одбраним, објасните ми како, како да се ту одбраним.

Што се тиче ова друга лица да сам ја изводио, нисам. Репића и дан данас имам ћерку Мају 15 година, имам Александру 12 година, имам Анђелу непуних 5 године, да бог да их никад не видео и дај бог да њима се десило ако сам икада Репића видео у животу до први пут овде кад смо били у УБПОК-у приведени. Помиње се Бајрам, помиње се тамо исто за Бајрам могу да се закунем у децу не би се заклео у децу ни кад лажем да ми дате сто година робије. Мени су деца најпреча у животу и то није истина, стављати ми нешто што.

Сад ћу читати редом, извините мени доста имам срчаних проблема, ако негде нешто прескочим или поновим дупло исто, схватите да није то намерно.

Поновићу оно од прекјуче, да је тужилац најбољи бранилац два ратног злочинца Репића и Пуфту, тако што је сва њихова злодела пребацио на мене и Кораћа, а да су та лица ухапшена 17. фебруара као што сам ја тада ухапшен, та лица су Пуфта, Ћеле, Нишки, Зоран, Саша, Цовани, Кобра, Јасиковац и још нека која, и више Лозничана сигуран сам да би тада ја био при крају оптужнице. Не кажем ја да сам невин, и ово што је све тужилац ставио у оптужници је греота према мени и мојој породици. Ја и дан данас носим у себи кривицу гриже савести зашто, питаћете се разлоге што сам баш ја одређен да изведем ту двојицу коју је стража убила. Мислите да је мени свеједно, није, мени је жао сваког човека јер ја нисам убица, погрешио сам што сам их уопште изводио и што их нисам лисицама везао, то се не би догодило, а да сам их ја убио сигуран сам да би сви ти милиционери једва дочекали да кажу да сам то ја урадио, а њих је било петорица на стражи, него сам извршавао наређења Пиварског. Крив сам што сам спасио живот тада Изету да га Зоран не убије у Дому, када сам му одизмао пиштољ, пиштољ је опалио и како кажу ранио га у ногу, ја тада то нисам видео и нисам знао, а да сам знао сигурно, а да се нисам умешао вероватно би га Зоран убио. И ја тада поново овде наговештавам да нисам видео да је он уопште погођен у ногу, видео сам када је метак погодио у даску, одскочило је то је био бродски под, а стварно нисам видео, тек сам овде кад сам ухапшен читам погођен у колено.

Онда напомињем када је Бошко покојни заклан, тада сам ударао више лица, рукама и ногама зато ми је искрено жао, кајем се. То сам урадио у револту, у револту на покојног Бошка и све друго што је у оптужници је нетачно и неистинито.

Овде сад бирајући између моје породице, Пуфте, Саше, Ћелета и других изабрао сам своју породицу и децу, нисам ја са њима учествовао у никаквом малтретирању, убијању, нити у њиховом болесном иживљавању, то је терање на орални секс, набијање на колац, анални отвор, терање на међусобно батинање, а што се тиче одсецања полног органа за то сам тек чуо овде у притвору први пут када сам читао изјаве оштећених. Верујте ми да сам мислио да је то измишљотина. Први пут када сам видео на Економији два лица гола, ја сам тада дао изјаву, за које се претпоставља да је наредио Дача, Саша, Сава, Пуфта, Зоран, са којим сам се ја тада посвађао и уперио пушку у њих, и они у мене, то је било 12. маја и тада ја више са њима никада нисам учествовао у тим, нити присуствовао њиховим болесним радњама. Верујте ми да сам био присутан да бих ја погинуо само да то спречим, јер то је за мене нешто најмизерније понижавајуће људског рода. Када сам први пут дао изјаву нисам споменуо ова друга лица, само сам споменуо Дачу и Зорана, жао ми је што то одмах нисам рекао, и то сам требао да кажем још у УБПОК-

у и на првом саслушању код истражног судије. Жао ми је што сам икада упознао те људе, искрено ми је жао шта су све ти људи прошли, али ја никада, никада никога нисам убио, ако се сећате да сам молио судско веће више пута да сваког сведока овде пита да ли је видео да је Торо некога убио или чуо. И више пута сам тражио од већа да се подвргнем тесту и детектору лажи и дан данас сам спреман да то увек разјасним.

Е сад ово што сте били одбили, на брзину сам уписао, били сте одбили пар изјава, искористио сам из њихових изјава оно што иде мени у прилог као што је тужилац користио исто јуче у завршној речи, све оно где је помињао, он је помињао нас, а где они нас бране он је прећутао.

Сведок Цамић Исмаил, дао је изјаву на 13 страна 07.07.1996. године у Тузли, он помиње лица која су у Дому чинила злодела, Душан Репић, Жућа, Пуфта, Нишки, Жељко Крсмановић. На страни 7 ту описује како ко од њих изгледа да не читам то како ко изгледа по лицу, на страни 11 описује да је Изету одсекао прст и да га је лично тога дана лишио живота, а за то мене тужилац оптужује. У тој изјави мене нигде не помиње тај сведок.

Сведок «Г», Догић Нијаз, дао изјаву 06. и 07. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте читати имена, побогу.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему служе, па немојте се извињавати, ми ништа немамо од тога.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добро, онда ћу. Дао је изјаву 06.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако већ имају слово, нема потребе.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Дао изјаву 06. и 07. јуна 1996., што значи ближе него када је дао касније, на страни 16, на 16 страна, а на страни 12 каже «Душан Репић је дошао у кино и питао ко су факултетџије, устала су три брата Капићић Исмаил, Сеад и Енис, тада је Душан Репић везао конопцем браћу сву тројицу, сприједа, сприједа, извео их и никад их више није вратио». Исто то тужилац ставља мени оптужницом. На истој страни, исто каже «једном, једном по дану је Репић, Пуфта, Кобра, све су нас приморали да се скинемо голи и све нам покупили из одеће и џепова и терали нас да се тучемо међусобно», а ту Славковића не помиње нигде у тој изјави. Сведок је дао изјаву 27. априла, нову изјаву, 04. 2005. године, све је детаљно описао радњу у Дому Челопек и Тора нигде није поменуо, а да је Торо неког убио или сада га, али сада га помиње да је био присутан са њима, а 1996. ме нигде није поменуо, а сада зна да је Торо ухапшен и 2005. већ наводи био је Торо присутан.

Сведок «Ђ» дао изјаву 28.04.2005. у Сарајеву, да не помињем његово ја сам написао овде име и презиме, на 14 страна и он каже на страни 7 на питање заменика тужиоца «ко је убијао», а он каже «само је Репић убијао, и пуцао и Пуфта», «ко их је заклао», а он опет каже «само

Репић и Пуфта», на страни 12 исто питање тужиоца «јесте ли чули за Тора, Лопова, Војводу, Зокса», а он одговара «Војвода је Репић, за Тора не кажем ништа, не смем, нисам сигуран, не смем лагати, не смем нисам сигуран, не смем лагати», 2005. даје изјаву човек. Значи не смем лагати, човек поштено каже. Сведок «Х» дао је изјаву 23. и 25. септембра 1996. године, на четрнаест страна, нигде ме не помиње да сам уопште постојао. Он помиње лица која су чинила злодела – Јасиковац, Рамбо, Нишки, Аркановце, сведок Сенад, нема његова овде заштита, не пише, исто дао је изјаву 26.01.1996. године, на тринаест страна. И он ту мене помиње да сам био ту, али да ја никога тада нисам убио. А да би у другој изјави коју је дао 26. маја 2005. године, наводи на страни 12. да сам ја на бини бушио главу Смаилу Капичићу. Шта Вам то значи, судија? Значи 1996. године нисам никога, а 2005. године већ он сада зна да сам ја некеме на бини бушио главу. Очигледно да сведок лаже и велика је разлика у давању прве и друге изјаве, па Ви оцените која је изјава меродавна. И на крају, изјава сведока «В» дата на страни, дата 28. и 29. јануара 1996. године где ме не помиње ниједном, а дао је изјаву на дванаест страна, да би касније дао поново изјаву 27. априла 2005. године, у Сарајеву, након договора са АИЦ-ом. То је група, оформљена група људи да подучава и наговара све сведоке како да нас који смо овде оптужени, трпају и свакако убаце бар по три и више кривична дела убијања и тако он наводи и сада помиње први пут Тора у тој његовој изјави. Он на страни 10. каже, Торо је вршио убиства ножем, усецање крстова по телу, а да сам ја одсекао уво и полни орган, натерао некога тамо да поједе на страни 11., а ја ћу баш на његовој првој изјави датој 1996. године обрадити целу тужиочеву пријаву, односно оптужницу читајући овде као доказ моје невиности. Прочитаћу то касније.

Сада ћу ићи оно што сам раније писао, а ово сам убацио накнадно јутрос, зато што је одобрио, Врховни суд је одобрио да могу користити те изјаве. Зато дајем образложење.

Овде оптужница КТРЗ 17/04 оптужени Славковић Драган везао жицом и одвео у непознатом правцу Капицић Смаила и Сеада, идем под тачком А) – сведок Мусић Мухарем, дао изјаву 29. јануара 1996. године на страни 12, па каже на страни 9, у доњем пасусу – Душан Репић је рекао да мрзи рањене Муслимане и да ће их све побити, затим одводи десет мушкараца, па набраја имена и презимена и у тих десет налази се Изет Хоџић, брача Капицић – Смаил, Енез одводи их у непознатом правцу и више се нису вратили. Тужилац чита изјаве које су дали после 2005. године, када се знало да је ухапшен Славковић Драган – «Торо», а не чита изјаве које су дали 1996. и 1997. године, што значи да очигледно мењају изјаве дате у ранијим изјавама и у периоду 1993. године, те изјаве нигде нема, а Шешелј их је читао у Хагу. Нити имамо ми, нити

судско веће, нити адвокати. Да ли је то тужилац намерно сакрио или не, а како може Шешел да их чита, од 1993. године у Хагу, гледали смо увече на телевизији и тражили смо од адвоката да нам се те изјаве доставе. Те изјаве тужилац крије од нас, као змија ноге, а користи њихове важне изјаве, ево доказ за њихове, изјаве сведока «В» дате 1996. године, у којој ме ниједном не помиње, а касније, 2005. године све то одбацио и ставља мени убиство у Дому културе у Челопеку. Ако је тужилац читао њихове изјаве сведока, читаћу их и ја, овде. Тужилац вешто скрива прву изјаве дате 1993. године, који је Шешел дао, то сам већ рекао. Добро, прочитаћу поново, нема веза. Тужилац вешто скрива изјаве дате 1993. године и 1996. године, до којих је Шешел дошао и јавно читао на суду у Хагу. Зато сматрам да је ово неправедно суђење против мене, јер немам изјаве дате 1993. и 1996. године, те су изјаве најмеродавније у којима јасно пише да лица Репић, Пуфта, Ђовани, Кобра, чинили та злодела. А сада тужилац ставља јасно мени и Кораћу са лажним изјавама које су дали после 2005. године, када се знало ко је Торо и Зокс, да су ухапшени. На страни Б) – Славковић Драган, Кораћ, Филиповић, Драгићевић у више наврата улазили у Дом и тукли оштећена лица. Постоји више изјава да су та лица по именима Репић, Пуфта, наређивали да се туку између себе, а ја бих се пре убио него тако нешто урадио или наредио. Грозим се лица која су то чинила, а зна се која су то лица. Ја их јавно прозивам, то су Репић, Пуфта, Сава, Саша. За Репића не знам, јер тог човека никада у животу нисам видео, али сам чуо из ових изјава. Једна од тих изјава је од сведока «В», он каже – лица Пуфта, Зоран, Душан Репић, Ђовани, Кобра и други су често улазили и тукли, а Тора није ниједном поменуо у изјави 29.01.1996. године, да се мора засновати на тој изјави сведока «В».

Тачка 2. под а) – Славковић, Кораћ извели више, извели Хаџиавдић Хусеина и Нурију и више их нису вратили од 05. до 10. јула 1992. године на и нађени на Црном врху, ексхумиране. Хаџиавдић Нурија извео Репић, записник стражара Ивановић Милоша, милиционера Вам је достављено у току истраге и овде саслушања, а то тужилац ставља мени на терет. Затим изјава сведока опет Мусић Мухарема, дата 28.09. на дванаест страна, у којој изјави није ниједном поменуо Тора, помиње Репић, Ђовани, Пуфта, да не читам даље, па на страни 5, описује како ко изгледа, а на страни 9. описује како је Репић извео више лица, међу њима Капичић Смаила и Сеада и тада више нису враћена у Дом. Самир Пезеровић дао је изјаву 12. децембра 2005. године у Тузли, на шеснаест страна, да је Нурију и Хусеина извео Репић и убио, натерао Хасана Ефендића и Хаџиба Халиловића да их мртве утовари у кола, на страни 9. А то исто тужилац ставља мени на терет.

Извештај доктора Цихларжа који смо овде добили скоро, Хаџиавдић Нурија изумро у Челопеку 09.06.1992. године. Хаџиавдић Хусеин изумро 27. маја 1992. године у месту Дивич. Да ли је то меродавно, Ви ћете то оценити, госпођо судија. Доктор Цихларж каже идентификовала га супруга Мејра. Да ли доктор Цихларж лаже или је његов извештај, патолога, то Ви сами процените.

Под Б) – тужилац ставља да сам ја извео Окановић Омера и Мустафић Алију, Мусић Мухарем дао изјаву на страни 12, дана 28.01.1996. године, па каже, на страни 8. – Пуфта издвојио Алмира, питао је ко је пуцао из митраљеза у Дивичу, он је показао на Окановић Омера, Пуфта га је извео, Омера, наредио му да трчи и одмах затим се чула рафална палба. Па је затим наредио Мустафић Алији да изађе и утовари Омера у возило «Застава 101» - «Кеца», тамо је убио и Алију из пиштоља, то знам зато што сам врата од крила била отворена, па се могло видјети убиство. Што значи да опет тужилац ставља мени на терет. Онда овде изјава доктора овог Цихларжа, Окановић Омер настрадао у месту Кулагица 1992. године пише датум, идентитет потврдила Фатима Окановић, а на другој син Мирсад тврди извештај доктора Цихларжа, да је настрадао 01.06.1992. године, место страдања Бијели Поток. То имате извештај доктора Цихларжа.

Исто под 2., под словом в) – Славковић, Кораћ тражили новац у Дому. Торо никада није тржаио новац по Дому, већ оружје, као што је овде у Београду потврдио и Пезеровић који је тада рекао да се Торо није много експонирао овде на суду, већ је био јако гласан и стално је тражио оружје. Исти сведок на питање судије Анђелковић, да ли је Торо некога убио, он овде одговара: Торо се није много експонирао. И он – нисам видео да је Торо некога убио.

Под словом г) – овде тужилац ставља мени и Кораћу, Репићу уочи Бајрама убијали у Дому културе у Челопеку, то су урадили људи, моје мишљење, то су урадили људи психопате, ја се таквих људи грозим и стидим се што сам их икада чуо за њих и упознао поједине. Срамота ме је да помињем њихова имена и да сам их икада познавао, да Бог да их моје очи више никада не виделе, то су људи монструми, Пуфта, тај Репић, кога ја први пут видим у УБПОК-у, а тужилац је нашао са сходно да њихова недела прикачи мени конкретно и Зоксу, да смо били присутни ту.

Под тачком д) – Славковић, Кораћ претукли Тухчић Ејуба и да је изумро од наших батина. Сведок Ферид Пезеровић у изјави датој 29.11.2005. године, на страни, 2005., значи на страни 7., па каже – дана 28.06.1992. године на Видовдан, након што је донешен ручак негде око 17 часова, Репић је убијао више лица, па набраја њих по именима, да не

набрајам ја имена и на крају листе ставља Тухчић Ејуба. Сведок Пезеровић Ђазим – «З»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, господине Славковићу, да ли сте Ви нешто читали, шта смо ми радили са тим псеудонимима, када Ви сада овако то причате?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је доста и за сведока «К», немојте, немојте, па су га људи помињали овде. Ја се стварно извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви против мера које је веће, сада да полемишете.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја се стварно извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вам већ рекла да извињење нама ништа не користи. Значи, имамо нека правила поступка, па имате тамо то, дајте стварно.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам срчани болесник и стварно се извињавам, пробаћу да се то више не догоди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе са овим, некада кажете, некада не, какве то везе има.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пробаћу да се то више не понови. Дао изјаву, сведок «З» дао изјаву 28. априла 2005. године у Сарајеву, на седамнаест страна, па каже на страни 9. и 10., описује да је Репић убио више људи, а да је Ејуба Тухчића премлатио металном шипком и да од тих батина није долазио к свести, да га је тим жељезом тукао у главу и главом о зид. Исто каже и на страни 13., да он није злостављан, сведок «З», да он није злостављан, да је све то добро видео. На страни 14., на питање суда, да ли Вам је познато име Торо или Мајор Торо, а он одговара – био је неки Пуфта, Зокс, Зоран, Ђовани, Кобра, за Ејуба каже и овај није заштићен сведок, могу да прочитам, Мусић Мухарем, на страни 8., изјави датој 29. јануара 1996. године, да је Пуфта се вратио назад да туче Ејуба Тухчића, ударио је главом о зид, док овај није, ударао га је главом док овај није пао и из коме се више није пробудио. Сведок «Ђ» каже да је Пуфта ударао ногом у главу, на страни 9., да је од тога изумро после пар дана. Сведок «Г» на страни 11. описује Пуфту, да је Пуфта претукао Тухчића металном шипком, жељезом, да је од тога изумро, изјава дата 06. и 07. јуна 1996. године, ближе току догађаја.

Под тачком 3., тужилац оптужује да сам пуцао Хаџић Изету у колено и наредио да га одведу у непознатом правцу и да се више није појавио међу живима. Сведок «В» дао је изјаву 28. и 29. јануара 1996. године, па каже, на страни 9. да је Репић убио више лица, међу њима и Хаџић Изета, изјаву је дао на дванаест страна, а то исто тужилац ставља мени на терет. Ја сам напустио Зворник званично 19. маја, добро, то сам већ читао.

Записник доктора Цихларжа у вези тога, о смрти Изета, он каже – Изет је изумро 28. маја 1992. године, место страдања Дивич, што ја чисто сумњам, да он није и тамо погинуо, па стављају нама на терет, јер ако је тај патолог, он може да утврди тачно идентитет и датум смрти. То је моје мишљење, а претпостављам, чим је патолог, да је стручњак за то.

Овде под 2, идемо под 2, тачка а) – Славковић, тукли лица на Економији. Сведок Есад Фазлић дао изјаву 1996., 1997., где мене нигде није поменуо, ја сам први пут дошао 12. маја, када сам Бубицу саслушао и ударио га пар пута. То сам дао и у изјави. И тада сам први пут дошао, један једини пут на Економију. И тада сам се закачио са Савом, Сашом, Пуфтом, Дачом, Босанцем и Зораном због тога што су наредили да раде сексуалне радње и они су тада уперили пушке у мене, то сам дао у првој изјави овде. Сведок «Бета» лаже, да сам ја ушао 05. маја, јер више сведока каже да је први пут почело када су дошли 12. маја, што је више њих овде потврдило.

Под тачком Б) – Славковић тукао Бубицу, то је тачно, истина, то је А) и Б) исто, тукли на Економији, на Економији сам само тукао Бубицу, никога ја више на Економији нисам тукао, имате све сведоке, неки наводе да сам био присутан, а ја знам само да сам један једини пут био на Економији. То оспоравам да сам навео и у одбрани раније, због чега, зато што је замало, зато што је тукао Српкињу и замало силовао. Зато сам га истукао и кајем се и дан-данас што сам то урадио и жао ми је што није саслушана Ана Стевић поводом тога. Њену тачно адресу мислим да сам дао пре неки дан адвокату Ђорђевићу, за Ану Стевић.

Под Б) – Циглана, овде ћу мало више причати, прво ћу ово што сам прочитао, па ћу онда причати усмено. Да смо терали Муслимане, то сам већ више пута објаснио, али укратко ћу, Ибрахим Субашић изјаву дао 01. и 02.11.1997. године на страни 19., у којој он каже, да је сав материјал довежен у Циглану, довожен увек у Циглану, да је после одатле ишло у Србију, што је тачно. То је исто рекао и 26.07.2005. године у Сарајеву када је дао изјаву на двадесет страна. На страни 7. јасно каже, тужилац пита за кога су то они радили, а он одговара – све је долазило у Циглану, па је то поново претоварано и стављано у камионе, па тек онда терано у Србију и да за то треба да питају директора Миша Јовића што је истинито. Сада ово, ја знам за људе на Циглани, у два

наврата су дошле избеглице, да их туку, а можда и ликвидирају, да сам ја тада потурио своју главу да би их спасао, а то је исто потврдио и сведок «У» или «Т» у Сарајеву преко видеолинка, не знам тачно ко је од њих «У» ко је «Т». То је дао тачну изјаву, да сам их два пута спасао, само што је слагао да је тада дошао, измислио Репић, па је и слагао је за оне униформе, а што се тиче тога, два пута сам своју главу и нека захвале мени што су живи и здрави. Ја сам их спасао. Да није било мене, они данас не би били живи, а тако ми враћају као сведок «Бета» овде, набива ми нож у леђа, а никада га нисам тукао. Чак смо га ја и Кораћ водили код њега у стан да се окупа, да спава са својом женом и тако то, а сведок «Бета» овде тврди да сам га ја тукао. За Зокса није рекао, али за мене је рекао. Срам га било.

Шта још могу рећи за Циглану? За Циглану могу још рећи, колико ја знам, и онај сведок овде који је дао изјаву, шофер Којић, да су они то радили пре мене, како се сам он овде такорећи излетело му је, да су они већ и у априлу то радили на Кули, можете наћи у транскрипту. Сведок Којић, шофер, који је сведочио овде из Циглане, да су они већ значи да су они пре мене то радили. А на Циглани је било свашта, али никада ништа, све по наређењу њиховом и ту су највише узимали директор и ти радници, најмање то, било је пар за тих жена куварица и оних тамо што су радиле, нешто одвајале, то је све директор, ја кажем, требао је ту тужилац да подигне оптужницу против прво Стева Радића, секретара Кризног штаба и Миша Јовића и то може да потврди ако је жена поштена та Станка, која је једино могла да отпремнице, шта ко може где да отера и без њене отпремнице нико ништа није могао да претера у Србију. Када су дошли Лозничани после мене, када сам ја рекао директору да ћу да напустим, он је довео Лозничане. Лозничане су терали преко, ја нисам ни знао за тај Шепак, нити чуо, никада нисам ни ушао, ни где је шта, тек сам касније сазнао да су то они радили. И за Економију хоћу да додам, на Економији највише ко их је тукао, тукли су их Лозничани, као што је и потврдио сведок онај «У» у Сарајеву преко видеолинка. Ниједан од Лозничана није оптужен. Оптужен је Славковић Драган, оптужен је Кораћ Иван, све то ставља тужилац нама. Овде Славковић Драган, одузео сребрну наруквицу. Тај сведок очигледно лаже, да би ми што више тога, исти тај сведок што је сведочио у Сарајеву преко видеолинка. Не знам да ли је под ознаком «У» или «Т». Ја никада нисам волео ни да видим ни сребро ни злато, нити икада носим, ни прстен, ништа, нити ме то занима. У животу то нисам волео.

Сада овде, молим Бога да се ово суђење понови и споји, надам се, молим Бога да се ово суђење поново споји и врати на почетни предмет. Надам се да ће се у међувремену што пре ухапсити тог болесног Пуфту и предати га правди, са Сашом и Савом и још осталима које тужилац

мисли да треба похапсити, да се погледамо овде у очи и разјаснимо ко је са Пуфтом улазио у Дом, ко је са њим то радио, та злодела, посебно мислим на убијања и на терања на противправни блуд и сечење полних органа и на тим колчевима, шта је то рађено, јер ја сам човек био 30 година, они су имали, не знам, 20 година, то је њихово дечије иживљавање. Ја сам у то време живео са супругом, спавао сам као да сам био у браку и нисам никада ноћу излазио као они ово што пише, тај Бајрам и то, они су ушли како читам, у ноћним сатима, а ја ноћима никада, увек сам био са супругом и у то време смо често ја и Нишки, његова жена, супруга Данијела и моја Светлана излазили некада у Бању Ковиљачу, некада у Лозницу, али никада нисмо, посебно ноћу да ја идем на тај Бајрам. Кунем се у децу да никада нисам на Бајрам ушао и тукао, нити то што ми тужилац ставља овде на терет.

За Пуфту се зна да ја са њим нисам говорио 06. маја, то Вам је овде потврдио и господин Челе, који је два пута, сећам се, рекао да Торо и Пуфта се нису подносили и да је он и Пиварски вешто камуфлирао да се ми не сретнемо или не спојимо, у случају, или би била варница, или би он у мене пуцао, или бих ја њега пребио. Ја њега не бих, ја бих га пребио иако је он био по конструкцији веће грађе, али не знам шта би било.

На крају хоћу рећи да ми је искрено жао за сва ова лица оштећена, свих њих и њихових породица и сада молим да по својој часној савести донесете праведну одлуку и пресуду у име ове оптужнице.

Још нешто ћу рећи. Мислио сам читати ову изјаву сведока «В» комплетну, али не треба, мислим да сам доста у тој изјави његову ставио овде. За сва ова, ова убиства, не убиства, него тужилац не терети директно убиство, него довео и извео, а то је исто као да сам их убио. А овде сведок «В» јасно који је дао 1996. године, комплетну ту његову тужиочеву пријаву, комплетно, значи, од А до Ш, све што ми тужилац ставља на терет, он то побија, а да би, рецимо, ево његова изјава исто овде, дате коју сам читао 27. априла 2005. године, навео да сам ја клао на бини, одсецао, то што је радио Пуфта. Значи, ја знам и сигуран сам из поузданих извора, господо судије, то су људи, ово што су адвокати, то ћу исто потврдити, рекли та група њихова, а и која је организована, да лично око ратног злочина, а да је ухапшен Јанковић Дарко или Саво или Саша, када сам ја ухапшен, или Ђовани, Кобра, како се тамо ти још зову, Рамбо, не знам ни ја, те људе, био би, ја не оспоравам своју кривицу, ја кажем и дан-данас поново кажем, кајем се што сам изударао Бубицу, кајем се што сам тада свој револт када је убијен Бошко заклан, када су терали његову главу у том тренутку смо ушли, зато што је неко од тих мештана рекао, убили су га, да ли, не могу да се сетим, навео сам тамо Мехић, не знам тачно, јер они су мештани, знају се ко је шта, из које

фамилије, убили су га ти и ти из Дома, браћа од стричева, они су фамилија и тада сам ушао, тукли су ту мештани, тукао сам и ја. Кајем се, жао ми је, али то навео сам и разлоге због чега сам то урадио. То је моја грешка, госпођо судија и грешка ми је тада што сам, за тог Изета, како мени тужилац ставља, који је хтео да га убије Зоран, мислим да је Јовановић, нисам сигуран, погрешиху презиме, немојте ме држати, али знам да се зове Зоран, знам да је из Каракаја, овај му је опсовао мајку балијску, а овај њему четничку, извадио пиштољ да га убије. Ја сам покушао, ухватио за руку, метак је опалио. Да сам пустио, он би га убио. Метак је, ја тада стварно нисам видео да је он уопште погођен у ногу. Видео сам када је метак ударио у овај бродски под и направио онај рикошет. Жао ми је свих тих људи шта су све прошли, али ја ниједно убиство нисам починио. Жао ми је и за та два човека што сам извео, а морао сам, наређење нисам смео да одбијем, на неки начин, сносим кривицу у себи, мени, мени је јако тешко зато што морам то да кажем. Али да их ја, требао сам их везати лисицама. Зато се Пиварски драо на мене, зато је рекао, зато што их нисам везао лисицама, зато се драо.

Остајем при свему овоме што сам рекао и још једном кажем, жао ми је и кајем се највише за Бубицу и то што сам урадио, то је моја грешка, зато се кајем, а Ви донесите пресуду по Вашој савести, по Вашој одлуци. Верујем у овај суд и у правду и у Бога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ако сам нешто пропустио, можда ћу се касније јавити, али, то је толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: У свему што је изнео мој бранилац Драган Ђокић, ја сам сагласан и подржавам његово излагање. Желим на почетку да изразим своје незадовољство оценом Тужилаштва за ратне злочине према предмету о коме је овде реч. Ја сам мишљења да Тужилаштво које је подигло и заступа оптужбу у овом предмету, није посветило довољно своје пажње да се дође до података и доказа који би били истинити, веч се оптужба темељи на измишљеним и контрадикторним изјавама сведока који су саслушани у разним фазама овог поступка.

Ово кажем из разлога, зато што су саслушани сведоци на које се Тужилаштво позива током целог поступка, давали исказе на више места и свака та изјава је била другачија од претходне. Неспорно је да сведоци измишљају многе ствари и покушавају да их прикажу као догађаји који су се одиграли. Такође се не може рећи да ти људи нису преживели много тешких тренутака у Дому културе у Чelopeку, на пољопривредном добру Економија и на Циглани. Веће које води овај процес, мора добро да одмери сва изнета сведочења и да одвоји намерно класиране измишљотине од стварних догађаја, али у овој шуми различитости биће тешко доћи до истине, а да се не направи грешка, како према оштећенима, тако и према нама који смо овде оптужени.

Мени је стварно жао због онога што су ти људи преживели, па макар то био и само део онога што су они овде говорили. Наравно, не желим да се једна неправда исправља другом и да ја будем проглашен кривим и осуђен за нешто што нисам починио. Зато што се једна неправда није исправљала другом и што бих ја био осуђен због нечега што нисам урадио, не би се дошло до задовољења правде, већ бих био само још једна жртва тог несрећног рата који је био и који је свима наметнут са стране.

Нећу да улазим у образлагање самих догађаја о којима је реч, из разлога зато што је могуће да су се неки догађаји о којима су сведоци говорили, заиста десили или на начин како су и описани. Такође је неспорно да су и одређени догађаји измишљени. Пробаћу да образложим оно што сам већ много пута поновио овде, на претресима који су одржани пред овим већем.

Ја, Иван Кораћ, у то време о коме се овде говорило, никада нисам ушао у Дом културе у Чelopeку и на пољопривредно добро Економија. Зашто сам се насмејао, па сте ме упозорили? Из разлога, насмејао сам се на тужиочеву тврдњу и даље да разлика од двадесет сантиметара између сведока и мене, је небитна ствар, ако се нас двојица налазимо непосредно један испред другог. Може тужилац да каже па нико није ни рекао да је Кораћ Иван, већ Зокс, наравно, како изгледа тај Зокс? Како су сведоци сазнали да се та особа зове Зокс? Како је обучен, како је наоружан, шта тај Зокс предузима према сведоцима и оштећенима у овом поступку? Шта је то карактеристично па су сведоци баш Зокса запамтили и помињу у својим сведочењима? И што је најбитније у свему томе, да ли је баш Иван Кораћ тај Зокс или је то можда нека друга особа или чак што је више вероватно, више особа, а једино што би требало да повеже те особе као једну, је тај надимак Зокс. Не сумњам да ће веће које води овај поступак свој посао урадити са максималном пажњом и залагањем, како ниједна страна у поступку не би била оштећена, да ће све доказе ценити са максималном пажњом и по истом критеријуму,

мада ћу ипак да предочим неке детаље за које ја сматрам да су битни, а ти детаљи се углавном односе само на изјаве сведока и на опис сведока, како сведоци у разним њиховим изјавама описују како тај Зокс уствари изгледа.

Па, тако почећу хронолошки, како су сведоци давали изјаве, по азбучном реду – «А». Сведок «А» у изјави пред истражитељима, све што наводим то је, цитирам, уствари, као што је написано у њиховим изјавама и као што је написано у транскриптима, то износим, што наравно, Ви приликом Ваше провере и када будете доносили одлуку, наравно можете сваку реч коју сам ја овде изговорио и записао, можете да проверите да ли је истина и да ли је нешто промењено или додато. Био је висок, значи сведок «А» 'пред истражитељима Хашког трибунала каже да је Зокс био висок 180 цм, дуге црне косе и мршав. Имао је око 20 до 25 година и он је носио маскирну униформу, прслук без рукава и маскирну мајицу. Зокс је преко груди носио два реденика, Зокс имао митраљез «М-84», нож, те пиштољ марке «Магнум». Исти сведок, значи сведок «А», пред истражним судијом изјављује – он је први пут донео «84» пушкомитраљез. Зокс је био можда овако моје висине, можда височији, мршавији момак, имао је косу онако некако до рамена, равна косу, изразито равну. Исти сведок, тј. сведок «А» на главном претресу каже – Зокс је увек имао неку црну мајицу на себи, патике на ногама, маскирне пантале и имао је овако мало црну косу, мало дужу. Торо и Зокс су носили и мењали су велики колуташ, пиштољ «Магнум». Никлован пиштољ, сјајан је био. Такође приликом његовог сведочења овде, значи у транскрипту на 73. страни адвокат Драган Ђокић, тј мој бранилац, поставља питање том истом сведоку везано баш за тај митраљез. А сведок одговара: чуо сам да је унео «84», мислим, ја Вам кажем, не знам ни шта је било, ни како је изгледало то оружје тада. Значи, нисте Ви то видели, председник већа поставља питање. А адвокат Драган Ђокић, од кога сте чули? Сведок «А», од некога сам чуо, од ових својих који је можда пре тога знао које је то оружје. Ја сам то оружје тек после овде код нас. Адвокат Драган Ђокић – значи нисте видели Ви то? Сведок «А» - Не. Адвокат Драган Ђокић – и не знате о каквом се оружју ради? Сведок «А» - не. Зашто је сведок у претходним изјавама покушао да предочи нека сазнања до којих је дошао на и њему непознати начин, као нешто што је он видео, довољно говори о истинитости његове изјаве, зато што је оружје о коме је овде реч, веома упечатљивог изгледа и када се томе додају реденици преко груди, то су ствари које је не видети, у ситуацијама када сведок описује и неке радње које тај Зокс предузима у простору где се они налазе. Из овога се може извући закључак, да сведок намерно измишља и да је његово сведочење

смишљено, како би се само оптужила особа која је њему као сведоку описана од стране других лица, а која нису ни била у Дому.

Такође на препознавању које је вршено у просторијама Централног затвора, сведок каже, значи на том записнику, пише – да је то изјава сведока – црне косе, мало дуже косе, висине између 170 и 180, памти га по црној мајици и патикама. Приликом препознавања, сведок «А» није препознао лице о коме прича, о коме говори да је Зокс.

Такође сведок «Б», изјава сведока «Б» пред истражитељима Хашког трибунала – Зоран звани Зокс, у то време је имао 26 до 27 година, био је висок око 170, тежак око 75 килограма, тамне косе и уредно обријан. Носио је маскирну униформу и аутоматску пушку. То је већ одмах уочљива огромна разлика између сведока «А» и сведока «Б», један сведок каже да је то митраљез који је, не знам да ли уопште знате како изгледа то оружје, значи немогуће ни у којој варијанти, не може да се помеша аутоматска пушка са пушкомитраљезом, поготово ако то лице испред њега које стоји, наравно има на себи реденике. Изјава сведока, сведок «Б», такође пред истражним судијом у истражном поступку, изјављује – Зокс је имао краћу црну браду, до 30 година, Зокс је носио буздован. Сведок «Б» није долазио на главни претрес, тако да није ни био на препознавању, које је вршено по Закону о кривичном поступку, овде у просторијама Централног затвора, тако да не знам какав би био резултат био тог препознавања.

Сведок «В», изјава пред истражитељима – Зокс је био висок око 175 цм, тежак 80 килограма, кратке црне косе са залисцима, имао је велике очи и око 35 година. И он је носио маскирну униформу и са ознаком орла на левој руци. Исти сведок, тј. сведок «В» пред истражним судијом каже – они су били у маскирним оделима, Зокс је као топуз онако имао. Он је имао металну шипку. Зокс мислим да је он био крупан, преко сто килограма, да је имао можда 28 годна или тако нешто. Сведок «В» на главном претресу овде у току његовог излагања каже – ножеве су имали, револвери су били у Зокса, био је револвер исто као у Док Холидеја, колики је револвер био. Ја знам да је Зокс имао само пиштољ и нож, онако плав, блед у лицу, па средњи, онако 22 године. Истог тог сведока, сада, члан већа – судија Веско Крстајић испитује и на 62. страни тог транскрипта – члан већа – судија Веско Крстајић поставља питање – то што је овај имао, Ви рекосте да је Зокс имао неки, нисам Вас добро схватио, шта, пиштољ или револвер. Сведок одговара – револвер. Члан већа – судија Веско Крстајић – као у Док Холидеја, сведок – јесте. Члан већа – судија Веско Крстајић – јесте ли Ви то мало описали, како је то изгледало? Сведок «В» - па како, оволики, ево. Мислим, том приликом он, сведок је показивао некакву величину. Члан већа – судија Веско Крстајић – велики добошар? Сведок – да, добошар.

Члан већа – судија Веско Крстајић – велики баш? Сведок – велики, да. Члан већа – дугачке цеви или? Сведок – јесте. Члан већа – сјајан, никлован, светао, таман? Сведок одговара: црн.

Сада се овде поставља питање, како је могуће да сведок који наводно, сведоци који су наводно видели револвер код тог Зокса, дају сасвим различит опис тог истог оружја. За сведока «А», то је сјајан никлован револвер, а за сведока «В», то је црн.

Из овога се може извући закључак да сведоци уопште нису ни видели то о чему причају, већ да износе нечију већ припремљену причу.

Када се на ово дода изјава сведока «Алфа», који у својој изјави и у ранијим изјавама, а и у изјави својој и на главном претресу на 21. страни, каже – цитирају исто изјаву, сведок «Алфа» - после нашег изласка из тог Челопека и малопре сам рекао, пребацивања до Батковића, сусрет са тим људима који су били у тој недоликој близини затворени, они су нам по нашим описима тих ликова, они су нам говорили та имена, јер су се тамо звали код њих где су били затворени. Звали су се именима и они су знали та имена и они су нам рекли да није Зока него Зокс и тако, јер ми ту у Челопеку нисмо знали та њихова имена и они се нису звали именима, сем тог Мајор и Зока. Председник већа – а друга имена нисте чули? Сведок «Алфа» одговара – не.

Такође на препознавању сведок «В» описује Зокса као особу ситније грађе, плав, понизак, бледог лица. Приликом препознавања није препознао особу која би требало да буде Зокс.

Све што је везано за Зокса и револвер, уствари, је само конструкција а не нешто што се заиста тако и дешавало. Да је истина, онда не би сведоци видели револвер код те особе, која је наводно Зокс, не би било разлика у опису самог револвера и особе које сведоци описују, као Зокс, тако да је то само препричавање онога што су ти људи сазнали касније у Батковићу, када су спојени са људима који су били затворени на Циглани. То је још само један доказ више да наводни Зокс, који је по сведочењу био у Дому културе и Зокс који је дошао, који је долазио у Циглану, нису иста особа, већ две сасвим различите особе. У најмању руку, две сасвим различите особе, ако се упореде сви искази и сви описи ових људи, како би тај Зокс требао да изгледа, тешко да може, тешко да може уопште да се тврди да је тај Зокс уствари једна особа.

Такође, сведок «Г» у својој изјави пред истражитељима, даје опис тог Зокса и каже – Зокс је био тамног тена, био је мршав и висок око 180, био је тежак можда око 80, али пошто је био висок, изгледао је мршав, носио је маскирну униформу, Зокс је носио црне војничке чизме и није имао ни браду ни бркове, носио је митраљез «М-84» и није имао другог наоружања. Исти тај сведок, тј сведок «Г», пред истражним судијом каже – Зокс је у рукама имао оно буздован, палица и удара нас по глави,

па једно 70 до 80 килограма, пиштољ за појасом и ту палицу. Пардон, он је имао и нож, па једно највише 180. Наравно, исти тај сведок није дошао овде, па да се изврше, да се изврши испитивање тог сведока, да му се поставе одређена питања, па да изврши препознавање тај сведок, па да се дође до одређених, да би се дошло до одређених конкретних, конкретнијих доказа о чему се све овде ради.

Сведок «Д» који је истражитељима Хашког трибунала дао изјаву, у својој изјави каже – Горан Зокс је био висок око 180, масе око 60 килограма, кратко, светло-смеђе косе, без браде, имао је око 30 година, такође се сећам да су руке Горана Зокса биле мало предугачке у односу на његову грађу тела. У почетку је носио цивилну одећу, а касније маскирну униформу. Касније сам сазнао да је он носио «Магнум» и убијао испред кина. Сведок «Д» такође пред истражним судијом каже – мршав, висок, мислим да је он млађи од њих поприлично. То је све што је он дао, на главни претрес није дошао, зашто, како, не знам. Такође би се од тог сведока могло да је био присутан, вероватно би се могло дознати још много шта.

Сведок «Ђ» изјава пред хашким истражитељима, не помиње да је уопште чак и чуо да је била нека особа са надимком Зокс. Сведок «Ђ» такође пред истражним судијом на питање заменика тужиоца, јесте ли Ви чули за Зокса, да ли је био неки Зокс тамо, да ли је долазио, сведок одговара – не смем рећи, нисам сигуран. Сведок «Ђ» није исто дошао на главни претрес, тако да није било препознавања, нити неких конкретнијих изјава даље, да би се утврђивала истина везана за то шта тај сведок зна.

Сведок «З», изјава пред истражитељима Хашког трибунала, није уопште поменуо лице са надимком Зокс, ни било шта слично. Такође пред истражним судијом уопште није поменуо лице са надимком Зокс, нити било шта слично. На главном претресу за надимке наводно је чуо од других затвореника, а они од страже.

Сведок «Алфа» изјава сведока, његову изјаву немам, његову изјаву хашким истражитељима немам, тако да, или сам можда добио, па нисам је нашао, ја мислим да је никада нисам добио, тако да не знам шта је по ранијим неким својим верзијама и излагања давао, пред истражним судијом - да кажем био је онако шланг, имао је белу мајицу, патике на ногама, пиштољ са дугом цеви, кратко подшишан, имао је црну косу. На главном претресу Зокс је изгледао овако моје висине, шланг особа, спортски обучен. На Ваше питање баш, колико сте Ви високи, он каже, 167. А то је веома битан детаљ, веома битан детаљ и најупечатљиви од свих детаља, да не узимамо у обзир ово што је смеђ, плав, висок, низак, али ако сведок каже да је он висок 167 и да је Зокс његове висине, а да је разлика између тог сведока и тог Зокса, тј. мене 20 сантиметара, онда не

могу да нађем, не могу да нађем оправдање за ону малопређашњу тужиочеву констатацију и онако неуубедљиво образложење.

На препознавању сведок «Алфа» је рекао – средње грађен, спортски тип у цивилу, патикама и шланг. Он није носио капу, чини ми се да је имао црну косу без коврца, мада то није сигуран. Приликом препознавања, није препознао особу коју је требао да идентификује, Зокса, тј. мене, није препознао као тог наводно Зокса.

Сведок «Један», «Два» и «Три», по њима, њиховом сведочењу, једноставно немам никакав коментар, мада се тужилац у једном делу оптужнице позива на исказ сведока «Један», да је Зокс чинио одређене радње према том сведоку, а ако се упореди то шта је сведок «Један» и како је он описао тог Зокса, онда опет не могу да схватим да, бар ја не могу да схватим, како ја одговарам уопште тој конструкцији. Јер на препознавању сведок «Један» је рекао да особа висока око 170 ситније, нежне грађе, мршав, више плаве косе, дуже косе, дугуљастог лица, наравно није препознао приликом препознавања. Да ли ја изгледам као неко ко је плав, висок 170, не, ја имам 188, тако да те детаље, јер прво је најбитније оно што ја мислим, бар је то моје лично мишљење, мислим да сам неколико пута рекао, нисам, не познајем право него сам лаик што се права тиче, али моја, моје мишљење по праву је сасвим другачије било раније него сада. Тако да, наставићу даље.

Сведок, да, сведок «Два» исто на препознавању приликом описа који је давао истражном судији који је вршио препознавање, каже – особа висока 175, мршава, старости око 25, 26 година, црног дугуљастог лица, мада изјављује да није потпуно сигуран да ли се то односи баш на Зокса или на његовог брата, јер је чуо да је наводно Зоксов брат био тамо у Челопеку, приликом препознавања наравно није препознао особу која је требало да буде Зокс.

Очито је да овде сведок «Два» је помешао догађај о коме треба да сведочи и шта је уствари требало да исприча, јер та конструкција, та прича да је мој брат долазио је уствари са Циглане, а не, не из Челопека. А мој брат никада као што сам већ гомилу пута рекао, мог брата на Циглани нису никада могли да виде, мој брат никада није био на Циглани. Мог брата су могли да виде четири човека која су била затворена, које сам том једном приликом одвео да среде ту кућу у коју сам намеравао да се једног дана, не знам, настаним, не знам више, из овог угла сада гледајући на разлоге зашто сам то тада урадио и како сам урадио, немам неко логично објашњење, али урадио сам, шта да радим, то јесам, тако да су само та четири човека могли да виде мог брата, нико више. Мој брат је још вишљи од мене, тако да.

Наравно, ова три сведока у својим изјавама дају опис како се Зокс представио њима као Капетан Зокс, те у Вуковару убио хиљаду усташа,

разне те конструкције. Ја јесам био у Славонији на ратишту, али ја никада у Вуковару нисам био. Ја сам припадао борбеној групи ЈУГ, али у доњем делу, тако да најдаље, најближе што сам стигао Вуковару је, ја мислим да су Нијемци најближи од тих места где сам ја био, Вуковару.

На препознавању такође сведок «Три» приликом препознавања он описује особу плаве дуже косе, фризура, висине око 175, средње грађе, наравно ни он није препознао Зокса, тј особу која би требало да буде Зокс, није указао на мене.

Сведок «Пет» који према свом неком, својим изјавама, односно у свом сведочењу никада раније није давао нигде изјаве, мада су сви ови сведоци, јер пратећи суђење доктору Шешељу, тамо се појављује много материјала за које ми овде не знамо, многе изјаве, тако да, рецимо сведок Асим Алић који је био овде исто сведок, није заштићени, тако да могу његово име да поменем, је давао три изјаве хашким истражитељима, а овде нама у његовој изјави је рекао да је давао једном изјаву и да никада ништа није радио. Такође на истом том суђењу, то опет можете Ви да проверите ову моју тврдњу, том сведоку 1996. године или 1997. године, сада не могу да се сетим које беше тачно године када је он то давао изјаву, су показиване фотографије на којима су, на којима је Жућа и показан је след фотографија на којима је требало да буде Репић, не знам ко је Репић, ја сам и онда говорио, ја јесам чуо за тог човека, али ја тог човека не знам. Ја тог човека никада нисам видео, нити сам имао прилике да га видим овде. Оно што сам видео на фотографијама приликом увида у списе, тај човек ме не асоцира ни на кога да сам ја њега видео или је можда се толико променио у односу какав је био 1992. године, али ја тог човека не знам.

Да се вратим овом сведоку «Пет». Тако да највероватније, као и сви ови остали сведоци у овом давали изјава, изјава, изјава тих, сада колико, да ли ћемо сазнати или нећемо сазнати, то је друго питање, да ли је Хашко тужилаштво нашем Тужилаштву уступило сав материјал, то је опет питање, мада могу да приметим да Хашко тужилаштво, чак и доктор Шешељ увек поседује све ово што се дешава овде, што значи да је наша страна увек експедитивнија и сервиснија него њихова, они дају тамо што они сматрају да би требало да се да, а оно што сматрају да не треба да се да, то не може да се добије, то је то. Једино што тај сведок, да се вратим опет на овог сведока «Пет», једино што сведок «Пет» тврди, значи у његовом излагању овде што смо могли да чујемо, јесте да Торо и Зокс су били најгори, мада сведок на упорно постављање питања није знао како изгледају Торо и Зокс, ни шта су то Торо и Зокс урадили, нити било шта, није могао да објасни шта су они то урадили, па се баш само та два имена сећа. Чак се ни Репића није сетио, не знам да ли сте Ви као веће, неко од вас да ли је поставио то питање или је неко од бранилаца

поставио питање за Репића, па је тек онда се подсетио да би требао да каже неку реч везано за Репића. Такође, том приликом адвокат Мирослав Ђорђевић је том сведоку поставио питање које се налази на 55. страни, на 60. страни, па Вас молим да приликом Вашег, када будете анализирали све ово што смо рекли, погледате, јер у тим питањима и у том одговору, у његовим одговорима се види одакле сазнања том сведоку, ко су ти Зокс, Торо и остали, одакле њему жеља и идеја да дође да сведочи и да су том приликом што је неспоран доказ, све ово остало можемо да говоримо, можда јесте, није, јер немамо конкретан доказ, мада је то тешко прибавити у овим случајевима, али овде је неспоран доказ да је тим сведоцима речено против кога се води поступак, пре него што су уопште предложени да буду сведоци, да су тим сведоцима речена имена и надимци, што наравно, остале ствари које су им речене, не могу се доказати тек тако.

Код овог сведока, значи завршио сам са овим «Пет» и више нећу образлагати тај изглед Зокса, јер је то су сведоци који су сведочили везано за Дом културе Челопек, тако да код овог сведока као и код других сведока који су саслушани у овом поступку, наглашена је неодређеност у вези са начином сазнавања информација о којима говоре, приликом својих сведочења. То су углавном изговори којима не би смели да дате превелик значај, јер су они према својим казивањима очевици и жртве, зато је неприхватљив одговор, причало се, не знам ко ми је рекао, касније сам сазнао. Поготову се доводи у питање истинитост сведочења, поготово се доводи у питање истинитост сведочења у описима који су наводно сведоци лично видели, а драстично се разликује, па чак уопште не подударују, како у опису самог догађаја, тако и ко у том догађају све учествује. То се односи на оштећене и на лица која према њима предузимају недозвољене радње. Није могуће да један те исти догађај, један сведок описује на један начин, а други сведок који је исто тако очевидац, описује на сасвим други начин. Наравно, сада се поставља питање, како су сведоци који су пре давања својих исказа били на препознавању, могли касније у судници да препознају осумњичене као лица која су вршила према њима недозвољене радње. Мада их приликом самог препознавања нису препознали, приликом њихових описа тих лица да ти описи не одговарају. Затим описи које су давали истражном судији, сасвим се разликују од онога што су рекли на главном претресу и ранијим изјавама. За те разлике између, за те разлике намеће се и одговор на излагање сведока «Пет» на странама 55. и 60. његовог сведочења. Сведоци који су саслушани на околности догађаја у Циглани, немају проблем у вези препознавања и сви ме препознају, иако су ме видели неколико пута, док ме сведоци који су били у Челопеку, не могу да се

сагласе како Зокс изгледа, мада сви говоре да тај Зокс долази константно, све време њиховог боравка у Дому културе. Овде бих опет хтео да додам, јуче је тужилац споменуо, дао коментар, дао је коментар везан за моје рањавање, да је то мизерна повреда, да је амбулантне, за коју је довољна амбулантна нега била. Ја то нисам истицао, из разлога да бих ја рекао, да би се хвалио тиме што сам рањен, то да ли је било тако као што тужилац тврди, не бих желео да се нашао у мојој кожи, никада. То сам навео, а за шта постоји и писани документ, из разлога, ако сам ја већ тај Зокс који долази ту, ја сам константно ту, ја константно малтретирам тај народ, како то да нико није приметио да сам, да ми је рука бандажирана, пошто се сећају патика, беле, црне мајице, цивили, пушке и пиштољи, како сам то баш плав, црн, само што ми није на туфнице, како се то нико није сетио да види да је тај Зокс, да тај Зокс има повређену десну руку.

Моје мишљење је да је са сведоцима пре сведочења разговарано и да су упознати са изгледом осумњичених, које треба да препознају и чак да су им показиване фотографије. Моје сумње су упућене и заступницима оштећених и разним удружењима, које су пратили ово суђење. Можда грешим, али мени се такав закључак намеће.

Мислим да немам разлога више да образлажем уопште ову тачку оптужнице, везану за Дом културе у Челопеку, да из овога може се неспорно закључити да ја нисам та особа, која према сведоцима преузима недозвољене радње, да ја нисам тај Зокс, Горан Зокс, Зоран Зокс, Зока, или већ нека друга верзија имена и надимка. Тако да све оно што се даље наводи у оптужби, а везано је за ову тачку оптужбе, немам потребе да наводим, јер се из овога види да ја нисам та особа, тако да нисам могао починити те радње које ми се стављају на терет оптужбом која је против мене подигнута неосновано.

Да ли може да се прекине, да ли може да се направи пауза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од 25 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ у 12 часова и 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Добар дан поново. Да наставим даље где сам стао. Могуће је да су ти људи преживели то што наводе. Ако не све, онда бар део тога што су овде износили да им се дешавало, је неспорно да се у том Дому културе у Челопеку дешавало превише ружних ствари.

Мени је жао због свега тога што им се то догађало и саосећам са тим људима, али исто тако морам да нагласим, као што сам и до сада за време овог суђења у више наврата изјавио, ја нисам никада био у Дому културе у Челопеку. Ако је тамо и била особа која се назива Зокс, ја нисам та особа.

Другу тачку оптужбе, ја сам је тако, нисам је по оним бројевима како је тужилац означио и означавао, него сам назвао као друга тачка оптужбе и која је везана за догађаје на пољопривредном добру Економија крај Зворника, такође негирам у потпуности. Као што сам у својој изјави више пута током поступка рекао и негирао, ја никада нисам био на тој локацији. Као потврду ове моје тврдње, довољно говоре изјаве самих сведока који су саслушани у поступку. Зато што толике различитости, на исте околности о којима сведоци говоре, могу значити само да сведоци измишљају, или измишљају или због околности под којима се све то дешавало, су несигурни, па онда већ када треба нешто рећи, онда нека иде све у истом пакету.

Пре него што наставим са образложењем, морам да нагласим како сам разочарам сведоком «Четири» као човеком и његовом изјавом. Не могу да нађем оправдање за изјаву какву је дао. Ја сам га предложио у истражном поступку да буде овде саслушан, надајући се да ће сведок говорити истину. Уместо истине коју је требало да исприча и тим сведочењем помогне у расветљавању догађаја у којима је био очевидац и жртва, његово сведочење се свело на измишљање и лаж, а то у поређењу, када се упореде, када се његова изјава упореди са другим људима са којима је у исто време, на истом месту, то су непремостиве разлике. Нећу да се осврћем на разлоге због којих је тако поступио, нека то иде на његов образ, зато што је овим најмање помогао да се дође до истине. Ако је морао тако да поступи, боље је било да уопште није ни дошао.

Под а) тужилац наводи како сам 05. маја 1992. године са Славковићем и другима, ушао у просторију на Економији и том

приликом разним предметима учествовао у злостављању затворених. Ти наводи су потпуно нетачни. Од 03. до 05. ја нисам био на подручју уопште општине Зворник, нити сам могао да будем присутан у том времену у тој просторији где су се ти људи налазили. За то постоји писани доказ који је предат у виду потврде за излазак са подручја Зворника и одлазак у СРЈ. Ја сам то поменуо приликом, исто и приликом своје изјаве, тј. суочења овде са сведоком «Бета», на шта је онда сведок «Бета» одмах одустао од своје првобитне варијанте, да се то дешава 05., одмах по њиховом пребацивању из Полицијске станице на Економију, па је изменио свој исказ и одмах је рекао, па добро, можда није било тада, него је то било можда неког другог дана. Али када се узме у обзир и остали искази тих саслушаних сведока и који помињу Зокса да је долазио на Економију, Зокс се помиње први пут 11. да је дошао, 11. или 12., у зависности од верзије коју сведоци су презентирали у разним фазама када су давали свој исказ.

Под в) – тужилац се овде позива на изјаву сведока «У» који је то изјавио на главном претресу, док ову радњу у својим ранијим изјавама није поменуо, зато што се ради о догађају који се наводно десило сведоку, а који је уз то у својим ранијим изјавама увек настојао да се сети свих догађаја који су се њему и другима и које је чуо и које је чуо и после рата и из штампе, значи све могуће ствари којих се присећао, није то поменуо никада до главног претреса. Ако се то већ десило том сведоку, зашто тај сведок то није раније рекао, а давао је изјава и изјава и изјава за, како се сетио да се нешто десило неком другом, а није се сетио догађаја који се баш дешава њему.

Под г) – дана 11. или 12., оптужени Кораћ у просторији за клање стокe, мучио више оштећених лица и то Даутовић Енвера, Несиба и сведока «Т». Зашто је битна ова тужиочева констатација? Из разлога да би се покрила, да би се покриле разне верзије, разне верзије које су саслушани сведоци давали. Зато што мени није јасно, како исти догађај може да се дешава у више варијанти, у зависности који сведок описује сам догађај. Ја разумем да сведоци нису, да не могу да се сете времена да ли је то било у 10 сати, у 12 сати, 5 сати, али не могу да поверујем да сведоци не могу да се сете да ли је то било у току дана или у току ноћи. Пошто по делу сведока, тај догађај се дешава у току ноћи, а по другом делу сведока, тај догађај се догађа, дешава у току дана, то се дешава дан пре, дешава се дан када они одлазе, дешава се у просторији, дешава се ван просторије, а то је један догађај који је веома упечатљив. Ако се узме после тога исто изјава сведока «У» на главном претресу који је рекао да баш на моје питање да ли сам ја некада некога тукао, да ли сам ја био некоректан према Вама, не рачунајући онај непромишљени испад приликом пуцања, сведок је потврдио да никада нисам предузимао

никакво насиље према њима. Па, како се онда сетио тог детаља, зашто би тај сведок помињао ту причу, ако нисам предузимао никакве, никакво насиље према њима. Него је очито, оно што сам у више наврата покушавао док су сведоци били овде, да са њима некако дођем до закључка. Просторија у којој се они налазе према њиховим изјавама, а што је потврдио онај Јовановић или Јанковић, сада не могу да се сетим како се зове, мајор, није било струје, није имало светла. Ако већ 35 до 40 лица која су помињали сведоци долази у ту просторију и приликом тога Славковић је већ изјавио да је долазио, да је долазио Саша, да је долазио са Савом, Нишки који је исто био саслушан овде као сведок, каже да је долазио на Економију са Пуфтом, сасвим је логично да и мене ти сведоци убаце у ту целу причу, када су ме видели на Циглани, ако се ја већ дружим са њима ту, онда сам вероватно и долазио и тамо са њима.

Али, најупечатљивије је сведочење сведока «Ф» који у ранијим изјавама које је давао пре главног претреса, једино помиње Зокса, је да није сигуран да је Зокс био присутан приликом испитивања Буљубашића, то је изјава коју је дао хашким истражитељима, док је овде на главном претресу главни актер свих догађаја уз Тора наравно је и Зокс, иако се пре тога, наравно, нигде ни у ком контексту није поменуо Зокса да је био, да је долазио на Економију, једино што је рекао у тој својој претходној изјави, каже, нисам сигуран, да ли је и Зокс био када је тучен Бубица. А да би онда на главном претресу овде било све и свашта. Како објаснити то његово накнадно присећање свега и свачега након толиких година, а да о томе нема ни помена приликом претходне изјаве коју је дао 1996. или 1997. године, када се све узме у обзир и потврда о смрти која је издата од стране Центра, Медицинског центра Зворник, а коју је потписао доктор Миодраг Вучетић који је био и саслушан овде пред судским већем као сведок, где он потврђује наводе да Несиб Даутовић није умро насилном смрћу и да на моје питање доктору Вучетићу, да ли би он описао било какве повреде да је уочио на лешу који је прегледао, доктор Вучетић је рекао, да. Пошто ни сам доктор Вучетић је објашњавао начин на који се врши тај преглед, да он уствари и не зна ко га је прегледао, тако да то не може да се спекулише са оним, да, он је знао да је то Муслиман, па је можда из тог неког разлога хтео да прећути или не да прећути, мислим, то је неки само мој закључак.

Из тога се може извући сама исправност о истинитости изјава тих сведока на шта се тужилац и позива.

За дешавања на Циглани, под а) – у наведеном периоду оптужени Славковић, Кораћ у више наврата заједно, самостално или пак у групи нечовечно поступали према већем броју оштећених, јер су за њихов рачун наређивали да пљачкају напуштене куће. О овој тачки оптужбе се Славковић ја мислим детаљно изјаснио и објаснио како, по чијем

наређењу, како је дошао тамо, зашто је то радио, где је то ишло, како је то ишло, што су потврдили и одређени сведоци који су исто Срби који су били овде, да је већина тих добара где је завршавала, да ли је то ишло у Србију или не, ја то не знам. Ја у мојим доласцима на Циглану нисам учествовао ни у каквим скупљањима тога, тако да уопште не знам ни где је ишло ни шта се, ни шта се са тиме конкретно дешавало.

Под б) из тог дела оптужбе, тужилац каже, тачно неутврђеног дана у периоду од краја маја до првих дана јуна, злостављао и психички мучио оштећене тиме што је наредио оштећенима да легну на земљу и пуцао поред њихових глава. А онда наредио Куркутовић Кемалу да устане, нишанио у њега и пуцао поред главе, за које време је оштећени молио да га не убије и од страха извршио нужду. Ја сам то и у својој изјави пред истражним судијом или овде на главном претресу, већ не знам где, када, ја сам то изјавио да јесам урадио, али не на начин као што тужилац је то предочио и као што је сведок «У» опет неко накнадно присећање, касније чудно накнадно присећање покушао да предочи да се то десило, иако сви остали сведоци не помињу да се то десило тако на тај начин са тим Коркутовићем Кемалом, нити је био тај Коркутовић Кемал. Ја јесам дошао на Циглану, ја сам објаснио сам у својој изјави, у својој одбрани зашто и како сам то урадио. Том приликом никога нисам повредио, никога нисам повредио. Мени је жао што сам тако реаговао, мислим сада са ове дистанце уопште када се све сагледа са ове дистанце шта се дешавало у том рату и како се дешавало у том рату, сасвим другачије су околности биле онда у односу на сада, многе ствари, прво да ми је сада ова памет, никада не бих отишао у рат и никада више за ову државу нећу отићи ни у какав рат. Мени је жао што сам тако реаговао и уплашио тада затворене на Циглани.

Већина догађаја који ми се стављају на терет, а о којима је било речи током овог суђења, мени су непознати, па зато не могу дати ваљан одговор о њиховој истинитости, јер нисам њихов учесник. Да ли се то заиста тако догађало како Тужилаштво наводи и сведоци говоре, судско веће треба да донесе одлуку. Ја сматрам, ја тврдим да мог личног учешћа у догађајима који су се десили у Дому културе у Чelopeку и на Економији нема, док своје учешће на месту званом Циглана, ја сам образложио и објаснио у својој изјави.

Молим судско веће да приликом оцењивања свих доказа, како писмених, тако и изјава свих учесника у процесу, добро одмери како се не би десила грешка, како према оштећенима, тако и према нама који смо оптужени. Због непријатности које сам проузроковао људима који су били затворени на Циглани, искрено се извињавам. Толико, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Ја бих хтео да кажем да остајем при изјави мог адвоката и само бих додао пар реченица. Значи ја у време рата када сам био у Зворнику, имао сам ове ожиљке на лицу, то ниједан сведок није рекао до сада, значи те ожиљке сам задобио 1991. године крајем године и били су упечатљивији него сада. Значи, неко би морао да види те моје ожиљке од тих сведока сто колико је било. Значи ја тада нисам био тамо у Челопеку и стојим иза тога, да никада нисам ушао у тај затвор. Значи морао би неко да ме препозна по мојим ожиљцима што имам по лицу. Толико сам само хтео да кажем у вези тога.

Што се тиче мог здравственог стања, моје здравствено стање је јако лоше, за ове три и по године у притвору. Ја имам проблема са срцем, са срчаном аортом, која ми је сада пет сантиметара ширине, дужине девет сантиметара, а нормална је аорта два сантиметра да буде ширине, а мени је пет сантиметара. Значи тешко ми је овде у притвору, психички и тражим од овог већа ако може да ми укине притвор. Толико, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Ја се придружујем изношењу завршне речи адвоката. Само ћу да кажем да никада у животу нисам ушао у Дом културе у Челопек и да не познајем ове оптужене овде. То је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Само још једном да питам тужиоца, да ли жели да се изјасни о предлозима одбране за укидање притвора или не? Нисте обавезни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Без обзира што сам заиста уверен да о притвору се одлучује када се донесе пресуда због различитих могућих одлука, тако да предлози и евентуално противљење или предлози за притвор тужиоца, постају у тој ситуацији бесмислени. Ја ћу се изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, није обавезно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу се изјаснити да сматрам да и даље стоје разлози за продужење притвора тако да веће донесе такву одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Обзиром да смо завршили завршне речи,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес ЈЕ ЗАВРШЕН.

Објављивање пресуде заказује се за:

***12. јуни 2008. године,
са почетком у 13,30 часова,
судница број 2.***

Адв. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, могу само, да ли се то уклапа у, у реду је, у реду је. Ја сам другачије разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Значи 12.06.2008. године, у четвртак, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли може да се помери то за 13., пошто 12. нисам ту, да ли је могуће? Наравно, свакако ће неко из Тужилаштва присуствовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оба већа суде, судимо «Ловас», колегиница је председник већа, ја сам члан већа, суди се и поподне, пун је дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја нећу моћи бити ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Хтео сам да питам, знам да то није обавезно, ја сам у четвртак у Новом Саду, то је 12., желео бих да присуствујем објављивању, знам и обавезе већа и само да ли то може да буде петак, наредни дан или не може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада смо причали, због њиховог већа, све је повезано.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА